

ΕΡΓΑΤΗΣ

«Είπαμε: η βία δεν είναι για τους αιώνια καταπιεσμένους, παρά ένα άμυντικό όπλο. Μα, γιατί είναι δικαιο να θεωρεί κανείς πως η επίθεση προερχεται απ' το μέρος ενός καταπιεστή τώσον αιώνων. Μα η βία είναι καλύτερη από ένα όπλο, είναι το μόνο όργανο που μπορεί να εγκαθιδρύσει τη δικαιοσύνη» (κοινωνική).

Ε. ΜΠΑΡΜΠΥΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Διευθύνεται από **ΣΥΝΤΑΧΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ** **ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ** | Υπεύθυνος **ΛΕΥΚΩΣΙΑ - ΑΓ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ 1** | Γράμματα - Ανταποκρίσεις **17 Χροονιά - 29ο Φύλλο** | Συνδρομές Έστωτεριού **ΧΡΟΝΙΑΤ. 10/- ΕΣΑΜΗΝΗ 5/-** | Κυκλοφορεί κάθε Δευτέρα **ΤΙΜΗ 1 ΓΡΟΣΙ**

ΕΔΩ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ! Η ΔΙΑΛΕΞΗ ΣΤΟΝ Α.Μ.Ο.Α. ΜΙΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΣΦΗΣΗ

«Οι εδώ καλώς πληροφορημένοι κύκλοι πιστεύουν πως η Κυπριακή Κυβέρνηση άρχισε παρασημιακές ενέργειες για τη λύση της απεργίας των Μεταλλωρύχων. Γίνεται αντίληπτο, πως δίκαια αίτηματα των απεργών, ή επιμονή τους στον αγώνα και η συμπάθεια του Κυπριακού λαού προς τους Μεταλλωρύχους, έχουν συμβάλει πολύ στην απόφαση αυτή της Κυβερνητικής Κυβέρνησης. Είναι πιθανό, πως ζητήθηκε κι' όλος ή σχετική γνώμη του ύπουργείου 'Αποικιών'. (Ανταπόκριση του «Αημοκράτη» από το Λονδίνο, 1)448).

Τό ότι ή Συντεχνιακή ήγεςία τοποθετεί τον μεγαλειώδη αγώνα των μεταλλωρύχων μας μέσα στα στενά πλαίσια μιας άλλης διαφοράς στα μεταλλεία της Κ.Μ.Ε. και τον απομακρύνει από τα πραγματικά κανάλια της πραγματικής λύσης του και τό ότι τραβάει ξεκάθαρα στό να δημιουργήσει αυταπάτες μέσα στα φαρδιά στεγώματα του εργαζόμενου λαού γύρω από την εδύχη έκβαση αυτού αγώνα, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

Τώρα κί' άλλες φορές. Τόν άνισο αγώνα, που από 84 τώρα μέρες διεξάγουμε οι μεταλλωρύχοι μας ενάντια στον πιο αντιδραστικό εργοδότη που γνώρισε ως τώ τωρα ή Κυπριακή ιστορία, οι προλεταριοί όλης της Κύπρου κί' οι σύμμαχοι τους άγρότες και φτωχομασάιοι, μονάχα μέ μαχητική παλλακική κινητοποίηση μπορούνε να τόν κερδίσουνε.

Και ξηγήσαμε πως μόνο — και μόνο τότε — θα ξεαναγκάσαμε την Κυβέρνηση να επέμβει διατηρητικά για τη λύση της διαφοράς ύπερ των απεργών, όταν θα κινητοποιήσαμε τα νευραλγικά στοιχεία της πόλης και τις βασικές βιομηχανίες του τόπου. Όταν, μέ λίγα λόγια, συνδυάζαμε ό άγώνες των μεταλλωρύχων μέ τούς άγώνες των άλλων βασικών επαγγελμάτων, είτε μέ τη μορφή της απεργίας άλληλεγγύης προς τούς αδελφούς μεταλλωρύχους, είτε μέ τόν αγώνα για την άνακαταβολή των μερομημάτων, για την κατάχρηση κί' επέχταση του 44ώρου, των κοινωνικών ασφαλίσεων κ.τ.λ., δικαιώματα που δεν τ' απολαμβάνουνε σήμερα τό πιολλά από τα νευραλγικά επαγγέλματα των πόλεων.

Και τό ότι ό άγώνας των μεταλλωρύχων μακραίνει χωρίς κανένα σημάδι διαλλαχτικότητας έκμέρους της εργοδοσίας, σε συνδυασμό μέ την όλοφάνερη και σκανδαλώδη επέμβαση της άστυνομίας, τόσο στό ζήτημα της προμήθειας άπεργουσατών, όσο και στό διώξιμό των απεργών από τό σπίτι της 'Εταιρείας, μέ τη φρονηση των επίσημων διαρρηχτικών άγρώνων της 'Εταιρείας, μάς κάνει να πιστεύουμε, πως όλη αυτή ή κατάσταση δεν είναι ξένη προς την Κυπριακή Κυβέρνηση και πως ό,τι γίνεται τόρα γίνεται μέ τη συγκατάθεση της. Και προχωράμε άκόμα να πούμε, πως γύρω από τόν αγώνα των μεταλλωρύχων μας όλες οι σκοτεινές δυνάμεις της πλουτοκρατικής αντίδρασης του τόπου, από τόν Μακάριο ως τόν Πολύκαρπο, τόν Πισσά και τούς άλλους νεοσυντεχνιακούς λακίδες,

μέ την άστυνομία επί κεφαλής τους, πήρανε επίσημα ή θέση τους στό πλευρό της 'Εταιρείας κί' ένάντια στους μεταλλωρύχους. Μπήκανε μέ λίγα λόγια, όλοι τους στό αντίλαλο στρατόπεδο που άργανώνεται για να χτυπήσει την εργατική τάξη και τις κατακτήσεις της. Κί' ή εργατική τάξη, μέ επικεφαλής της Συντεχνιακή ήγεςία της, ύστερα από τις πρώτες έντυπωσιακές έβδομαδες του αγώνα των μεταλλωρύχων μας, περιορίζεται τώρα, ύστερα από 84 μέρες σκληρής πάλης στα μεταλλεία, στην άκαδημαϊκή ένίσχυση του αγώνα και τη χρηματοδότηση των απεργών.

Και για να δικαιολογήσουνε ή παθητική αυτή στάση τους σεβρίσουνε στις μάζες των εργατών και άγρότων την άντεργατική θέση τους οι Πολύκαρποι κί' οι Πισσάδες, ό Χέντριξ και οι λοιποί του σύμμαχοι, πάνε να ε'ξουνε την εργατική τάξη στην παρανομία!!! Και κάρμυνε τούς άπλοίκους να πιστέψουνε πως άν κινητοποιήθουνε τ' άλλα επαγγέλματα μαχητικά για την ένίσχυση των μεταλλωρύχων και μπει ό άγώνας στό πραγματικό του μαχητικό καλοδί, τότες θα δημιουργηθούνε έννοίμες συνθήκες για την επέμβαση της Κυβέρνησης σε έδαφος του κινήματος, θα χυθεί ή εργατική τάξη τα κερπήματα της δικαιώματα και θα στραφούμε για πολλά χρόνια προς τό πίσω. Στην πραγματικότητα ή 'σύναις' της συντεχνιακής ήγεςίας κί' ό τρόπος που κατευθύνει τόν άπεργιακό αγώνα των μεταλλωρύχων είναι κείνος που θα δημιουργήσει τις πιο πάνω προϋποθέσεις. Μιά ήττα της εργατικής τάξης στα μεταλλεία θαχει πολύ άσχημη επίδραση σ' όλα τάλλα επαγγέλματα και θα συντελέσει στην πεισοδότηση του κινήματος.

Από τή δική μας τήν πλευρά, οι «δικαιολογίες» αυτές, που σαν παιμπούλας όρθώνονται μπροστά στα μάτια των άπλοϊκών, είναι προφάσεις έν άμαρτίας, που δεν έχουνε κανένα άλλο σκοπό άπ' εκείνο που γί' αυτόν μπαίνουνε σ' ένέργεια: ή δικαιολόγηση της παθητικής στάσης της ήγεςίας και της διασχυμότητάς της στό να ε'ξει στη μάχη τις έφειδεις εκείνες που θα κρίνουνε τ' άποτελέσματα του όλου αγώνα των μεταλλωρύχων.

Μπροστά στην εργατική τάξη μπαίνει ξεκάθαρα τό ζήτημα: ό άγώνας των μεταλλωρύχων θα βρει ή σωστή λύση του όχι άπ' αυτή ή εκείνη ή θέση που θα πάρει ή Κυβέρνηση παρασημιακά, ύστερα από τή 'γνωμοδότηση' του ύπουργού των άποικιών, από τόν έρχομό αυτού ή εκείνου του άνωτερου εκπροσώπου της 'Εταιρείας (τί Μάρ, τί Χέντριξ;!!!), άλλα από την ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ, ΤΗΝ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ, που πρέπει να δοθεί τόρα και όχι ύστερα, για να ξεαναγκαστεί ή Κυβέρνηση να τροποποιήσει τούς Νόμους και τή Διατάγματα που ή ίδια έφτιαξε και που — ύπως λένε — δεν της επιτρέπουνε να επέμβει για τη λύση της διαφοράς.

Πήραμε από τόν όμιλητή, πούκαμε τη διάλεξη στό σωματείο Α.Μ.Ο.Α., Λάρνακος για τόν αγώνα των μεταλλωρύχων, και όμοσεύουμε την πιο κάτω επιστολή που βάσει τά πράματα στη θέση τους και δικαιώνει όλες τις πληροφορίες πουδραμε ό «Εργάτης» γύρω από την πιο πάνω διάλεξη:

Στόν «Εργάτη» (στις 29.3.48) είδε τό φώς της δημοσιότητας ένα αρκετά περίεργο — άπό τό μεροληπτικό του τρόπο — άνακοινωθέν, της επιτροπής του έργ. σωματείου «Αμόλ» της Λάρνακος σχετικά μέ τη διάλεξη μου σ' αυτό τό Σωματείο (στις 15.2.48), που σκοπό της είχε τη διαφώτιση του κοινού γύρω από τό δικαιο της ύπόθεσης των δύο χιλιάδων άπεργών μεταλλωρύχων, που μέ τη ψυχή τους στό στόμα διεξάγουμε από 80 και πλέον μέρες τόρα, τόν πιο μεγάλο και δίκαιο αγώνα που έκαμε ως τώ τώρα ή τάξη μας για μια καλύτερη κί' εύτυχέστερη ζωή για όλους μας.

Όπως έχει ήδη δημοσιευτεί, ή διάλεξη μου εκείνη, ή σαμπτόρανε, όπως πρόσεξα, τά ήγετικά στελέχη των Συντεχνιών της πόλης, γί' αυτό, και στη συγκέντρωση που γίνθηκε άπουσιάζανε τά ζωντανά ένείτα, της πρωτοπορείας της 'Εργατικής τάξης, και οι λίγοι προλεταριοί που την παρακαλούσανε προερχόντουσαν από τούς κύκλους του Σωματείου που διοργάνωσαν την όμιλία, και γί' αυτό στενοχωριόντουσαν να μη πάρουνε μέρος σ' αυτή τη συγκέντρωση. Θυμούμε, άκόμα, πως κοντά στις δέκα τό πρώι-δύο ώρες πριν της όμιλίας, — πως την επιτροπή του Σωματείου την πλεούσε κάποιο ήγετικό στέλεχος του «Εας», και, όπως άργότερα μου έξηγήσανε, ζήτησε την άδεια της επιτροπής, για να συνεδριάσει ή «άστερη» επιτροπή «Εας» της ένιορίας, για να μπορούσε έτσι να βρίσκεται κοντά, και να λάβει μέρος στη συγκέντρωση, όταν θα άρχιζε ή όμιλία. 'Η επιτροπή του «Αμόλ» που όπως φαίνεται έχει τις επιφυγανισμοί αυτό, άρνήθηκε να παραχωρήσει τό οίκημά της, και έτσι, όταν πλησίαζε ή ώρα για να γίνει ή συγκέντρωση, ότε ή 'Εασική ένιορική επιτροπή παρευρέθηκε, σύμφωνα μέ τη δήλωση που έκαμε, μήτε κανένα από τά ήγετικά στελέχη του εργατικού κινήματος παρουσιάστηκε. Τό πιο δίμως περίεργο, γύρω άπ' αυτή την ύπόθεση είναι ή έξοφανση του μοναδικού ιδιοκτήτη της μεγαφόνης στη Λάρνακα, που ενώ νοίκιασε τά μεγάφωνα που στό «Αμόλ», και ενώ στις έννιά ή ώρα τό πρωί της Κυριακής που θα γινότανε ή διάλεξη, δήλωσε σ' ύπεύθυνο της διοργανωτικής επιτροπής πως θα παραχωρούσε τά μεγάφωνα, μέ πολύ παράδοχο τρόπο, την τελευταία στιγμή έξοφανίστηκε από την πόλη, και κανένας δεν ήξερε τί είχε στό μετώπο μεσολαβήσει!!!

Όσοι ή όμιλία έγινε δίχως τά μεγάφωνα, μέσα σε μια άπομορφωσμένη κάβε άλλο παρά έννοική για μια διάλεξη, έξ αιλίας, όπως έμαθα από θετικές πηγές, της αντίδρασης της Συντεχνιακής καθοδήγησης της πόλης, που από τό βράδυ του Σαββάτου, μέλος πληροφοροφόρητος τάς διάλεξης, φρόντισε να διαδώσει αρκετά σε θόρους μου, και έκανε τούς έργάτες νά πιστεύουνε πως ή όλη όμιλία μου ήτοσε δυσφημιστική, και στρεφότανε ένάντια στο δικαιο της ύπόθεσης των μεταλλωρύχων μας.

Αυτά είναι, σε συντομία, όσα μεσολαβήσανε κείνη τη μέρα, και που σκοπό είχανε να ματαιώσουνε ή διάλεξη της επιτροπής του «Αμόλ».

Γύρω από τά γεγονότα αυτά, κάποιος από τόν κύκλο του «Εργάτη» ή έξω άπ' αυτό, φρόντισε κί' έφερε φώς στά όσα τρέξαντα. 'Υστερα άπ' αυτό, και για να διαλυθεί, ή κακή εκείνη αντίληψη που διαμορφώθηκε γύρω από τό άπομό μου και τις προθέσεις μου, όταν μου ζήτηθηκε αντίγραφο της όμιλίας μου από τη Συνταχτική 'Επιτροπή του «Εργάτη», τό παραχώρησα χωρίς κανένα διαταγμό, γιατί μέ τόν τρόπο αυτό, μέ τη δημοσίωση της διάλεξης, θα καταποτιζούνταν οι έργάτες σε Παγκύπρια κλιμάκια, γύρω άπ' αυτό, και θα τούς διτόσανε ή εύκαιρία να κρίνουνε άν ήσανε πραγματικά όπως τούς είπαμε ό ήγέτες της Σκάλας, δυσφημιστική ή όχι ή όμιλία μου.

Έκείνο, όμως, που δεν καταλαμβάνω άπ' όλο τό άνακοινωθέν του «Αμόλ», είναι ή αντίληψη της επιτροπής γύρω από την πνευματική δουλειά ενός ανθρώπου. Πως μπορεί μια επιτροπή ενός Μορφωτικού Σωματείου ν' άγνωρίζει πως κάθε άνθρωπος, που παρβαγει πνευματική δουλειά, είναι καλύτερος να ή χρησιμοποιήσει όπου και όπως θέλει ό ίδιος, κί' όχι όπου και όπως θέλουνε οι άλλοι; (συνέχεια στή 2η σελίδα)

ΜΕ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΦΑΚΟ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ

Άνάμεσα στους θεατές της έκλεκτής παράστασης της 25ης του Μάρτη, ήτανε κί' ένας σύντροφός μας, μέ τό τιμημένο σύμβολο της τάξης μας (πουό άλλο από τό σφυροδέρανο;) πάνω στο πέτο του. Νά έβλεπατε, τότε, μέ τή ντροπή σκύδατε τό κεφάλι τους πολλοί προλεταριοί, και, προπαντός, τά μέλη του παλιού Κ.Κ.Κ., κάτω άπ' την ασυτηγή και πονεμένη μαζί μπατα του, τούς έβλεπε να τραγουδάνε τά μπουζουδάδικα σοβινιστικά τραγούδια! Και μέ τή νωσταλικά μείμνη κατάζανε τό αίματοπλασμένο άστερακι που τό πετάζανε στή μπάντα — γιατί έτσι τούς προστάζανε οι... χριστιανοί και πατριώτες ήγέτες τους — κί' έράζαμε τά σοβινιστικά άστρικά σύμβολα και σημαίες και παραλάυνανε μέσα στους θόρους!

Ός πόσο δίμως θα συνεχιστεί αυτή ή καρανάλα;

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Γράφει ή άπογευματινή έκείφιση φυλλάδα: «Διότι δια τούς μη γνωρίζοντας τι συνέβη τό 1871 εις... Παρισίους, και είναι οι περισσότεροι, πιστεύουμε, όλοι οι... έργατες (αρκείται για τούς Προνομιστές, διεθνιστές, πλανιστές κ.λπ. της Κομμουνίας), που άναφύρει ό «Εργάτης», είναι θεός φυλάξοι και μακριά τά ρόδα σας!»

Μάς συγγινει δαύτανα ή μεγάλη εγκυκλοπαίδειή μέρφωση που έχει ή «Εσπερινή», για να έξει τόσα καλά τούς... ιστιές! Κί' άκόμα περιούστερο δεν μάς λέει πως ή Κομμουνία του Παρισίου ήτανε ή... δεύτερη Κομ.

ΤΟ «ΛΑΙΚΟ» ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ!

ΚΙ' Ο «ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ» ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Μπορούσε να γίνει διαφορετικά; Μπορούσε να πάρει άλλη μορφή ή άπολογία του Δημοτικού Συμβουλίου για τό ζήτημα του Προξένου της 'Ελλάδας; Ασφαλώς όχι. Γιατί όταν ένα σώμα άποτελείται από άτομα, κί' όταν αυτό είναι άφοσιωμένο στην ύπηρεσία της άστικής τάξης, δε μπορεί να πάρει άλλη θέση άπ' εκείνη που πήρε και τό Δημ. Συμβ. Λευκωσίας.

Μέ την άνακοίνωσή του, που δημοσιεύτηκε στις έφημερίδες στις 30 του Μάρτη, ήρτε να ξεσκεπάσει ξεκάθαρα ή μορφή του. Μάς άράδιζε πως: πέρου στις 25 του Μάρτη έστειλε συγχαρητήρια στόν... Πρωθυπουργό της 'Ελλάδας, την 2αν τ' Απριλίου 1947 έστειλε συλλυπητήρια προς την σεβαστήν 'Ελληνικήν Κυβέρνηση και δι' αυτής προς τόν Μεγαλειότατον Βασιλέα των 'Ελλήνων Παύλον και την Βασιλικήν Οικογένεια για τόν θάνατο του Γεωργίου Γλύξμπουργκ, και ύψωσε με-

μόνα του 1871!!! Πραγματικά μάς προκάλεσε έκπληξη τό γεγονός πως ή Κομμουνία του Παρισίου τό 1871 ήτανε ή... δεύτερη. Ός τώ σήμερα μόνο αυτή έζαμε και για πρώτη και για τελευταία Κομμουνία τό 1871. Τώρα ή «Εσπερινή» άνακάλυψε πως ύπάρχει και άλλη πιο μπροστά άπ' αυτή! «Ός μάς την πει λοιπό, για να τή μάθουμε και μεις. Έχτος άν πρόκειται κί' αυτή τή φορά για κανένα... ταχυδρομείο της Παλαιστίνης!

οίστιον σημαίαν, πως «έπί τη όνομαστική έορτή του Βασιλέως Παύλου, τόν Ιούνιον του 1947, μετέσχον έν σώματι της δοξολογίας έν τή 'Ιερών Ναφ Φαναρωμέτης», κ.τ.ρ. Και καταλήγει: «Συνητή προς την άνω στάσιον των...» «... τά 'Ελληνικά μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου, ως τωαύτα, εις ούδέν διάστημα και εις ούδέμιαν έκδήλωσιον προέθισαν δυναμώρην να έκληφθί ως άναγνώρην της Κυβερνήσεως των άνταρτών. Τουναντίον εις πάσαν δοθεύσαν περίστασιν, επικοινωνήσαν δια τό 'Εντι-

μου Προξένου της 'Ελλάδος ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΓΜΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΚΑΙ ΜΟΝΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ» (!!!!).

Ό καθέννας καταλαβαίνει ξεκάθαρα τό ρόλο και τά δράση του Δημ. Συμβουλίου της Λευκωσίας από τό πιο πάνω. Και καλύτερα άπ' όλους την καταλαμβάνουνε οι έργάτες, γιατί μέ τή δική τους ψήφο βρίσκονται σήμερα τά πρόσπα ταστα στη θέση που βρίσκονται. Μέ τή ψήφο των εργατών θυγίκαμε στό δημοκρατικό άξίωμα, κί' είναι αυτή τή ψήφο που δεν τιμήσανε οι δημοτικοί άποτο σύμβουλοι μέ την ως τώ σήμερα δράση τους.

Πριν έκδώσουνε τό άνακοινωθέν τους οι δημοτικοί σύμβουλοι της Λευκωσίας, έπρεπε (συνέχεια στή 2η σελίδα)

Η ΔΙΑΛΕΞΗ ΣΤΟΝ ΑΜΟΛ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ

3ο

Η έλλειψη ειδών πρώτης ανάγκης και ή έμφάνιση της μαύρης αγοράς στα μεταλλεία μας, έπαυξε τεράστιο ρόλο πάνω στην άγροτική δύναμη των μεταλλωρύχων, που έπεφε όλο και πιο χαμηλά, μέ τόν ύψωμό του τιμαριθμού της ζωής και τή στασιμότητα των μεροκαμάτων τους.

Αυτή ή κατάσταση χειροτέρευσε ή θέση των μεταλλωρύχων και τούς άνάγκασε να κινηθούνε για την άδηση των μεροκαμάτων τους. Μά, παρόλο τό δικαιο της ύπόθεσης των μεταλλωρύχων, ή 'Εταιρεία χρησιμοποίησε όλες τις μεθοδους για ν' αντίδρασει κί' ως ένα μεγάλο θαμό τό κα-

κοντά όλη την άπέραντη «γενναιοφροσύνη» της Κ.Μ.Ε. Κι' άπό τό συνίσταται στό ότι, ενώ άπό τή μια ό τιμωρητικός δείχτης της ζωής ανέβαινε από μήνα σε μήνα και σε πιο μεγάλο ύψη, από την άλλη αυτοί δεν είχανε τίποτε να έλπίζουν για αύξήσεις πάνω στα πληρωνώμενα μεροκάματα. 'Ετσι, μέσα στα δύο χρόνια που μεσολαβήσανε, και Τουρκία και 'Ελληνες εργατες καταλάθανε πως τό άθηγάγο 'Αμερικάνικο κεφάλαιο που έκμεταλλεύεται τόν κόπο τους, δεν κάνει διακρίσεις. Και δεν δυσκολεύτηκε να δηγηθώνε στό συμπερασμα, πως τό χωριστικό κίνημα άνάμεσα στους ήτανε τό μεγαλύτερο έμπόδιο στους άγώνες τους και τό μυστικό κλειδί για τή επιτυχία της 'Εταιρείας. Κί' άφού έχτιμήσανε όπως έπρεπε την άλήθεια αυτή, πήρανε τή μεγάλη άπόφαση ν' άπομακρυνθουνε τά έμπόδια της

διαφροσης και, χέρι-χέρι, ένωμισμένοι και μονολιθικοί, κατεβήκανε στον αγώνα για την επιβίωση της τάξης τους, για την καλύτερη της θέσης τους, για την άνοικοδόμηση της εύτυχίας τους.

'Ετσι, μέ τό κλείσιμο του 1947, που σήμαινε ταυτόχρονα και τό κλείσιμο της άμφοτεροπλής διεταιίας του συμβολαίου, παρουσιάστηκε. Ένωμισμένοι μπροστά στην 'Εταιρεία και ζητήσανε την προσαρμωση των μεροκαμάτων τους σ' όλογα μέ τόν αυξημένο τιμαριθμό της ζωής στα μεταλλεία και τή λιγότερη των εργασιών ωρών της δουλειάς τους, κατά μισή ώρα την ήμερα για τούς ύπογεώως εργαζόμενους. 'Ητανε τόσο μετριοπαθείς οι άπαιτήσεις των μεταλλωρύχων μας, που κανένας δεν πίστευε στα σοσάρα, πως δε θα βρίσκόντανε ό τρόπος για τή λύση της διαφοράς. (συνεχίζεται)

« ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ »

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (4η ΔΙΕΘΝΙΣ)

«ΑΝΑΝΤΙ ΠΟΡΟΛΟ» I.....

ΜΟΝΑΧΑ Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΘΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

ΟΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το παγκόσμιο προλεταριάτο, ύστερα από το μάθημα της Γαλλίας και τις ἀλληλεπλήρες ήττες του σε παγκόσμια κλίμακα, στρέφεται αυτή τη στιγμή όλη την προσοχή του στις εκλογές της Ιταλίας, γιατί πιστεύει πως μ' αυτές θα δοθεί μια διέξοδος από το καθεστώς της ἀβεβαιότητας και της αγωνίας, που οι λογής-λογιών Τροτσκιστές και Μαρξιστές δεχόμενοι να συντηρήσουν πάνω στα κόκκαλά τους...

Η πείρα των Γαλλικών γενικών εκλογών 'ή τύχη του Ένιαιου Έθνικου Μετώπου Γαλλίας μέσα στην Κυβέρνηση Έθνικου Συνασπισμού, μετά τις εκλογές, δε μπορεί παρά να έχει βαθειά επίδραση πάνω στους προοδευτικούς ψηφοφόρους σ' όλη την Ιταλία.

Και δεν μπορεί να υπάρχει καμιά ἀμφιβολία, πως ο Ιταλικός λαός, που γνώρισε από κοντά το καθεστώς της πιο άσπιδας, που του επιβίβανε ο Μουσολίνι κ' οι μελανοχίτωνες, δεν θα ξεκρίνει ξανά στις νεοφασιστικές δεξιές που οργανώνουν οι Μαρξιστές και Μπλιέτες, ή παρασκευάζουν οι Γκασπαρί και Σαραγκάτι να του ξαναεπιβίβουν το μαύρο καθεστώς του φασισμού, που τον γκρέμισε με τα ίδια του τα χέρια, όσες μέθοδες κι αν χρησιμοποιήθηκαν, όσες θυσίες κι αν χρειαστούν.

Για όλο τον κόσμο, μέσα στη γενική παραξένη και τα καθημερινά ξεφωρητά για το καινούριο ματοκίλισμα των λαών, οι Ιταλικές εκλογές έχουν ξεαιρετική σημασία. Αν από τις εκλογές αυτές ξεπηδήσει μια νέα καθαρά δημοκρατική κυβέρνηση στην Ιταλία, ή δημ. του κόσμου, και ιδιαίτερα στη Μεσόγειο και στις Βαλκανικές χώρες, 'ή άλλ'αί, γιατί μια καθαρά δημοκρατική Ιταλία δε μπορεί παρά να αποτελέσει την εφετηρία για το ξεσήκωμα των λαών της Εύρώπης ενάντια στους λογής-λογιών ιμπεριαλιστές της Δύσης.

Επιπρόσθετα, μια Δημοκρατική Ιταλία θάνα ταυτόχρονα το πιο μεγάλο εμπόδιο στο δρόμο του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού, που δρόσνα και πιο πολύ εκδηλώνεται μεταπολεμικά, με κίνδυνο να καταστρέψει και να υποδοιολώσει όλες τις χώρες της Δυτικής Εύρώπης, με το πρόσχημα να τις «φιλιάξει από την κομμουνιστική επιβουλή».

Το περιβόητο σχέδιο του Αμερικάνου ύπουρου των Έστροϊκικών και το δόγμα του Τροτσκιστή, που προνοούν φαινομενικά να ανορθώσουν την κατεστραμμένη από τον πόλεμο οικονομία των χωρών της Εύρώπης, δεν εκφράζουν, στην πραγματικότητα, τίποτ' άλλο από την καλυμμένη προσπάθεια των Αμερικάνων καπιταλιστών για να θέσουν κάτω από το δικό τους τόν έλεγχο τις χώρες που μοχθούν να «περπατήσουν» δε από τον Κομμουνισμό και να επιβίβουν στους λαούς τους τη γνωστή αμερικάνικη «έλευθερία» του δολαρίου.

Γι' αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο το γεγονός πως το Ρέουτερ μετέδωσε σ' όλο τον κόσμο πως: αμερικάνικα στρατεύματα 'ή αποβιβαστούν στην Ιταλία από των Ιταλικών εκλογών, ή και πως οι Άγγλο-σαξωνες σκοπεύουν να εκχωρήσουν την Τεργέστη στην Ιταλία. Με τις μανούβρες αυτές οι Άγγλοαμερικάνοι καπιταλιστές γίνονται φανερό πως επιδιώκουν με κάθε τρόπο να εκδειώσουν τους Ιταλούς ψηφοφόρους και να δώσουν τη νίκη στους Χριστιανοδημοκράτες και τους τριτοκομματίες κμεταλλεύτες του Ιταλικού λαού. Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι χαρακτηριστική η στάση του Πάπα (όπως και κάθε άλλης εκκλησίας) που αποβλέπει δλοφάνερα να εξαπατήσει τους πιστούς της και να δοθεί ή νίκη στη φάρα των δημίων του Ιταλι-

κού λαού. Όλες οι σκιαστικές δυνάμεις, τοπικά και παγκόσμια, από τον Πάπα ίσαμε τον Μπλιέτιν και τον Τροτσκιστή, ξεσπαθώσανε για να αρπάξουν από τα χέρια του Ιταλικού λαού τη νίκη. Κι' ο σκοπός ένας και μοναδικός: να μετατρέψουν την Ιταλία σε δορυφόρο του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού. Να τη χρησιμοποιήσουν σ' άδεια ενάντια στα κινήματα των χωρών της Βαλκανικής και της Μεσογείου. Να την καταστήσουν προχωρημένο φυλάκιο ενάντια στους λαούς που αγωνίζονται για να δημιουργήσουν, με τα δικά τους τα χέρια, το μέλλο τους. Ν' ανακόψουν το δρόμο της άνοδου και της σοσιαλιστικής αναγέννησης που, από τη στιγμή-μέρα της κατάρρευσης του φασισμού, ακολουθεί ολόκληρος ο εργαζόμενος λαός της Ιταλίας. Να επιβίβει ξανά στη χώρα το καθεστώς του τρομου και της βαρβαρότητας που για το γκρέμισμα του πήρε τα θανά και πολέμους ο Ιταλικός λαός.

Μπροστά, όμως, σ' όλα αυτά τα σχέδια της μαύρης αντίδρασης, και τοπικά και παγκόσμια, ο Ιταλικός λαός έχει ν' αντιτάξει την ακλόνητη πίστη του για τη τελική νίκη. Είναι χαρακτηριστική ή δήλωσή του Σταλινικού Τολιάτι στο τελευταίο συνέδριο των Ιταλών σταλινικών: «Δεκάδες χιλιάδες λαού, που ξέφυγε να χειρίζονται τα όπλα για την υπεράσπιση της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας της χώρας, έχουν την πείρα του αντάρτικου πολέμου. Αν δε όλοι αυτοί κριθεί άναγκαίο, να υπερασπίσουν ξανά και να κερδίσουν τη λευτεριά τους, δε θα διατάσσονται ούτε στιγμή να ξετελέσουν το καθήκον τους για τη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ και ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΣΕ».

Μπροστά στον Ιταλικό λαό, αυτή τη στιγμή, μπαίνει ξεκάθαρα το δίλημμα: «Η νίκη των ενωμένων λαϊκών δυνάμεων αι άνοδος του στη έξουσία που θα σημαίνει ένα διωσθήποτε θήμα προς την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και φρενάρημα της Αμερικάνικης Ιμπεριαλιστικής επέκτασης (παρά την προδοτική γραμμή που ακολουθάνε και Σταλινικοί και Σοσιαλιστές, όταν αντιμετωπίζουν την κεφαλαιοκρατική αντίδραση συνασπισμένη), ή επιστροφή προς τη φασιστική διαού γι' αυτήν ο Ιταλικός λαός έχει ξεαιρετικά άσκητη πείρα. Το πιο πιθανό από τα δυο ύστερα από τις ξεκάθαρα άνοιχτή επέμβαση των Αμερικάνων στα έσωτερικά της Ιταλίας και ύστερα από τις προσπάθειες των Γκασπερικικών και των τριτοκομματιών του Σαραγκάτι, είναι πως και στη Ιταλία πάει να γίνει, δε, έγινε και στη Δημοκρατική Ισπανία, και, όπως τότε, με τη ξετσιπωτή φασιστική επέμβαση των Ιταλο-γερμανών, πνίγηκε στο αίμα το κίνημα του Ισπανικού λαού, έτσι και τώρα, με τη δλοφάνερα γιλοσαξωνική επέμβαση στην Ιταλία, πάει να επαναληφθεί το ίδιο πείραμα.

Το κάθε τι ξεαρτίζεται από τη στάση του λαού και την πίστη του στα ιδανικά, που γι' αυτά ξανόικεται σε νέους και πιο μαχητικούς αγώνες. Σ' αγώνες για την δλοκλήρωση των πόθων του, της οικονομικής και κοινωνικής λευτεριάς γιου. Γιατί από την πίστη του Ιταλικού λαού προς τα σοσιαλιστικά ιδανικά ξεαρτίζεται, κατά κύριο λόγο, και ή στάση της ανεπανάστατικής σταλινικής γραφειοκρατίας. Και αν ή πίστη του Ιταλικού λαού για τα σοσιαλιστικά ιδανικά είναι στέργια και μονολιθική, στην κρισίμη μαχη του αγώνα, όσες κι αν είναι οι μανούβρες των σταλινικών και σοσιαλιστών αντεπανα-

στατών, ο λαός θα βρει το δρόμο που οδηγεί στην ένοπλη πάλη και θα συνεχίσει, έστω και μονάχος, ανάμεσα σ' όποιες δλοήποτε αντίδρασεις, για να επιβίβει το δικό του σύστημα, που πιστεύει πως μπορεί να λύσει τα δικά του προβλήματα, όποια κι αν είναι στη περίπτωση αυτή ή στάση της σημερινής ήγεσίας του.

Οι πρόσφατες ένοπλες ξεγέρσεις των ξεκληρισμένων Ιταλών αγροτών κ' ή κατάληψη των τσιφλικιών και το μοιράσισμα της γης, που γ'νηκε μ' ένα ξεαιρετικά επαναστατικό τρόπο, παρά το φρενάρημα της σταλινικής γραφειοκρατίας, μας πείθουν πως ο Ιταλικός λαός συγκεντρώνει τεράστιες δυναμικότητες, και κλείνει μέσα του όλες τις δυνατότητες για την ένοπλη επανάσταση.

Το καθέτι ξεαρτίζεται από το πιο θάνα ή στάση του διεθνούς καπιταλισμού κι' από το ως πιο βαθύ αίσθημα να θέλουμε ν' αναμικθεί στις ξεχόμενες Ιταλικές εκλογές.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ

(συνέχεια από την 1η σελίδα) ν' ξετάσσονται τι πραγματικά προεβόθουν οι εργάτες της Κύπρου, και ιδιαίτερα της Λευκωσίας, και πάνω σ' αυτές να βασίσουν το άνακοινωθέν τους. Έπρεπε με το άνακοινωθέν του, να δικαιώσουν τις έλπίδες των εκλογέων τους, κι' όχι να προσπαθούν να δικαιολογηθούν ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ ΤΟΥΣ.

Γιατί μονάχα για δικαιοσύγια μπροστά στους άναπίλους τους βγήκε το άνακοινωθέν αυτό των δημ. συμβούλων. Γιατί αν δεν ήταε γι' αυτό το σκοπό, θάπρεπε να πούνε ξεκάθαρα τη θέση τους σαν εκπρόσωποι των εργατικών εκλογέων τους. Κι' ή θέση των εκλογέων τους δεν είναι άλλη από την καταδική της μοναρχοφασιστικής Κυβέρνησης της Αθήνας, τους εγκάθετους της Έλληνικής Βουλής, τους ύπερτίτες του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού και τους άποτρόπαιους δολοφόνους του Έλληνικού λαού. Και πάν' όπ' όλα δεν θάπρεπε ούτε καν να προσπαθήσουν να' αντίκρούσουν τον εκπρόσωπο αυτών των δολοφόνων καταπεστών του Έλληνικού λαού στην Κύπρο. Και θάπρεπε άκόμα να δηλώσουν ξεκάθαρα πως όσπστηρίζουμε δλοφύρα τον άγώνα του Έλληνικού λαού, ν' αναγνωρίσουμε πως το άνακοινωθέν κίνηση της Έλλάδας εκπροσωπεί ή θέληση δλάκερου του Έλληνικού λαού, και πως οι μοναρχοφασιστές

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΟΔΟ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΣΙΑ

(3ο τελευταίο)

Ο Θιέρρος χτυπά, άλλ' άποκρούεται. Βομβαρδίζει το Παρίσι, άλλ' οι κομμουνάροι άνθιστανται. Έπί τέλους, με μεγάλες ένισχύσεις και με τη συνδρομή των Τρατσών, τα κυβερνητικά στρατεύματα μπαίνουν στο Παρίσι στις 21 του Μάη. Και τότε άρχισε ή φοβερή μάχη των συνοικιών κ' ή κατάπνιξη της Κομμουνίας. Να πως τη περιγράφει ο Έγγελς: «Μόνο ύστερα από όχταήμερη μάχη οι τελευταίοι Τρατσιστές της Κομμουνίας υπέκυαν στα ύψώματα της Μπελβίλ και του Μενιμπουπάν. Και τότε, ή σφαγή των άόπλων, των γυναικών και των παιδιών, που

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Μάρτης (18. ύπ.)— Ο έμφύλιος πόλεμος στην Κίνα, που δε σταμάτησε άπ' το 1927, άπέδειξε πέρα για πέρα πως ο Τσάγκ-Κάι Σέκ, ο εκπρόσωπος των καπιταλιστών και των γαιοκτημόνων, δε μπορεί ούτε τη χώρα του να λευτερώσει άπ' τον Ιμπεριαλισμό, ούτε ν' άρχίσει καμιά σοβαρή οικονομική άνοικοδόμηση. Τα 80% ο του προϋπολογισμού της Χώρας του παγαίνουν σε στρατιωτικούς έξοπλασμούς. Ο πληθωρισμός έφτασε σε τέτοια δυσθεώρητα ύψη, που 10 χιλιάδες Κινέζικα δολάρια ίσοδυαομούν με όχτρο Αμερικάνικα σέντες (περίπου 4 γρόσια). Τρεις άπό τους στρατηγούς του Τσάγκ-Κάι-Σέκ, παίρνοντας μαζί τους και τρεις μεραρχίες που διοικούσαν, πέρασαν στον Κομμουνιστικό στρατό. Η φτώχεια ή άρραφστεία, ή τρομοκρατία κ' ο θάνατος, βασιλεύουν στη χώρα.

Δεν εκπροσωπούν τίποτ' άλλο, παρά τα άγγλο-αμερικάνικα Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στην Έλλάδα.

Άλλά, τόσους και πάρα πάνω: Έρ' όσο το Δημ. Σιμβ. άποτελείται άπό άστούς, δε μπορούσε να πάρει τη θέση των εργατών. Και μπροστά στην έπίθεση των δλοφόνων φασιστικών όργανών του τόπου μας, έστρεψε πρόμνη, ΧΤΥΠΗΣΕ ΠΙ ΣΟΠΛΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ που... έκπροσωπεί.

Και μπροστά στη γενική κατακραυγή των εργατών κ' εργαζομένων της Κύπρου δλάκερως, και προπαντός μπροστά στη καταδική, του πιο πάνω άνακοινωθέντος άπ' όλα τα άλλα μέλη του Ακέλ, την άλλη μέρα ο σταλινικός Μιλτ. Χριστοδούλου έβγαλε δικό του άνακοινωθέν και προσπαθούσε να δικαιολογήσει τ' άδικαιολόγητα.

Έχουμε όμως να ποίμε τα πιο κάτω στον Σταλινικό Μ. Χριστ.: Οι κομμουνιστές (αν πραγματικά είναι κομμουνιστής) σε καμιά περίπτωση δεν υποστέλλουν τη σημαία τους, σε καμιά περίπτωση δεν προδίδουν το λαό τους. Και στην περίπτωση τούτη έπρεπε να πάρει το μέρος εκείνων που αντιπροσωπεί, κ' όχι να πάρει το μέρος των ξεχθρών της τάξης του. Έπρεπε, λέμε, να πάρει το μέρος εκείνων που πραγματικά εκπροσωπεί, έστω κι' αν αυτή του ή πράξη προύθεθε τυχόν παραίτησή του.

Άλλά τόσους κι' άλλες φορές: Ο σταλινισμός ποτέ του δεν άγωνιστικε πραγματικά για το συμφέρο των εργατών, παρά μονάχα για τα δικά του συμφέροντα — τα συμφέροντα της γραφειοκρατικής του ύπαρξης — και των πατρώνων του. Και σ' αυτή την περίπτωση αν μπορούσε να πάρει άλλη γραμμή. Πήρε τη θέση που του άνήκει.

ΟΙ ΥΠΕΚΦΥΓΕΣ ΤΟΥ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ»

ΑΣ ΜΗ ΘΟΛΩΝΟΥΝΤΑ ΝΕΡΑ

Ο «Δημοκράτης» στην έκδοσή του του περασμένου Σαββάτου, πέρνοντας άφορμή από την άνοδημοσίευση στην «Εφημερίδα» της θέσης μας για την 25η του Μάρτη μας, κατηγορεί για προβοκάτορες και πως ή στάση μας ξευπηρετεί τα σχέδια της αντίδρασης!

Τόσους χίλιες φορές. Η θέση μας μέσα στην κοινωνία, σαν πρωτοπόρων αγωνιστών της Μαρξιστικής Ιδεολογίας, μας επιβίβει το καθήκον της διαφώτισης των εργατών, και τουτόχρονα, μας ξεαναγκάζει να χτυπούμε άλύπητα, κάθε τυχόν έχθρο της εργατικής τάξης και τον καθένα άγύρτη πολιτικάντη καδιοαστεβλωτή της μαρξιστικής Ιδεολογίας. Σαν μαρξιστική ήθεο μας να πάρουμε τη θέση μας πάνω στη επέτειο της 25ης του Μάρτη και να ποίμε ξεκάθαρα κείνο που πιστεύουμε: ότι ή 25η του Μάρτη δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά μια άστικη σοβινιστική γιορτή, και πως οι εργατές δεν έχουν τη θέση τους σε τέτοιου είδους πανηγύρα των εκμεταλλευτών και καταπιεστών τους. Οι εργάτες έχουν πολλές άλλες ΔΙΗΕΣ ΤΟΥΣ ΓΙΟΡΤΕΣ για να γιορτάσουν. Και σαν τέτοιες είναι ή επέτειος της Οχτωβριανής Έπανάστασης, ή Πρωτομαγιά, ή Κομμούνια του Παριού κ.τ.λ.

Η αντίδραση πήρε τη θέση μας τούτη για την 25η του Μάρτη και νόμισε πως μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει ενάντια στους «κομμουνιστές» του Ακέλ, για ν' άποδείξει τι πραγματικά πιστεύουν. Πολύ άφέλης χειρονομία!

Ο «Δημοκράτης» θήκε την εύκαιρία αυτή, για να ξεφύσει από τον κλοιό που τον μπόσαμε. Μας κατηγορήσε πως με τη στάση μας αυτή δίνουμε στην αντίδραση χρεία βοήθειας στην έπίθεσή της ενάντια στο κίνημα (!).

Μπροστά, όμως, στον κάθε άπλο άναγνώστη μπαίνει ξεκάθαρα το ρώτημα: Γιατί ο «Δημοκράτης» άπέφυγε ν' άπαντήσει πάνω στη θέση που πήρε ο «Εργάτης» για την 25η του Μάρτη; Γιατί προσπάθησε να πιαστεί άπό το «Εφημερίδα» άναδημοσίεψη τη θέση των Τρατσιστών, και δεν άπαντά άπευθείας στον «Εργάτη» πάνω στο δημοσίευμά του;

Όταν ένας δε μπορεί να ξετινάξει τα γεγονότα που τον βαραίνουν, χρησιμοποιεί τον εύκολο τρόπο της συκοφαντίας και της κατηγορίας. Και στην περίπτωση τούτη, έπειδή ο «Δημοκράτης» θρήθηκε στο άδιέξοδο, μη τολμάντας να καταπιαστεί πάνω στη θέση των Τρατσιστών, χρησιμοποίησε τον εύκολο τρόπο της άπάντησης: «Οι Τρατσιστές είναι προδότες και ύπερτίτες της άστικής τάξης, γιατί ή «Εφημερίδα» άντέγραψε τη

θέση τους για την 25η του Μάρτη» (!!).

Το μόνο που έχουμε να ποίμε στον «Δημοκράτη» είναι πως αν τολμά ός μας άπαντήσει πάνω στη θέση μας κ' ός πάψει να άοριστολογεί. Αν πραγματικά πιστεύουν σ' όσα διακηρύττουν ός μας άπαντήσουν.

Θά τολμήσουν; Άμφιβάλλομεν.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΦΗΝ

(συνέχεια από την 1η σελίδα)

Το ζήτημα είναι πολύ πιο σοβαρό άπ' ότι φαίνεται. Γιατί ός τα σήμερα ξεραμε, πως κάθε διανοούμενος είτε εργάτης είτε άστος ήταε αυτός, μπορούσε να διαθέσει τη πνευματική του δουλειά όπως ήθελε, κ' ελεύθερο ήταε πάλι το άναγνωστικό κοινό να διαβάσει ή όχι, να υποστηρίξει ή όχι, αυτή την πνευματική δουλειά. Η άπαίτηση της επιτροπής του «Αμόλ», όπως διατυπώνεται στο δικό της το «άνακοινωθέν», και άσθαίρετη είναι και άδικη ταυτόχρονα.

Πολύ δε περισορήσει άδικη και άσθαίρετη είναι, άν λάθουμε ύπ' όψη μας πως αυτή ή όμιλία, που δεν ήταε κανένα άπόρητο έγγραφο της επιτροπής, άλλα μια προσπάθεια για τη διαφώτιση του κοινού γύρω άπό τον άγώνα των μεταλλωρύχων, με τη δημοσίευσή της ξευπηρετεί πιο καλά το προορισμό της, γι' εκεί που θ' άκούσαν την όμιλία έκατόν ή διακόσια άτομα, τώρα με τη δημοσίευσή που πέρνει, θα γίνει γνωστό το περιεχόμενό της, σε πολύ πιο πλατό κύκλο, και θα δοθεί — επανασταλμβάνα — ή εύκαιρία να μάθουν οι εργάτες αν ήταε ή όχι δυσφημιστική σε όόρος της ύπόθεσης των άπεργών μεταλλωρύχων.

Έκείνο, όμως, που ακρίννει περισσότερο τη μεροληπτικότητα του άνακοινωθέντος της επιτροπής του «Αμόλ», και που την υποβιβάζει στα μάτια κάθε άφάντιστου άγανιστή, είναι ή προσπάθεια που καταβάλλει για να παρακαμφεί το «σκοπέλο», από τον όποιο και βγήκε όλος ο θόρυθος, για να μη κακοφανήσει τη Συντηριακή καθοδήγηση (!) της πόλης της.

Γιατί, δε μπορεί να ξεγηθεί άλλως πως όλη αυτή ή μεροληπτικότητα, και ή παρασιώπηση του ζητήματος, πως ή διάλεξη σομποταριστικη ποικλότραπα, γεγονός που για μένα δε σημαίνει τίποτα άλλο, παρά έλλειψη θάρρους για την υποστήριξη της αλήθειας, όσο μικρά κι' αν είναι αυτή για τους υπεύθυνους.

ΑΡΤΕΜΗΣ ΠΕΡΔΙΟΣ

Υπεύθυνος: Γ. Χειμαρρίδης
«Όδος Άγ. Αντωνίου» Αρ. 1
Τύπος: Χρ. Γ. Σταυρινίδη & ΥΙών Λυκούργου 7, Λευκωσία

δικές συλλήψεις, το ντυφέκισμα των θυμάτων, που διάλεγα κατά το κέφι τους ανάμεσα στους αχμαλώτους, και το τουσάλασμα των άλλων στις στρατιωτικές φυλακές, όπου περίμεναν τη σειρά τους να δικάσουν άπ' τα στρατοδικεία».

Σ' αυτή τη φοβερή σφαγή, οι Γερμανοί στρατιώτες, παρά τις άσπηρες διαταγές, έφρασαν και πέρασαν για να σωθούν πολλοί φυγάδες κομμουνάροι. Έτσι δειχνανε τη προλεταριακή τους άλληλεγγύη.

Το προλεταριάτο όλο του κόσμου στέκεται πάλι εύλαθικό μπροστά στη Κομμούνια. Στο δρόμο του τον τραγικό και τον άνηφορικό αυτό άπο χρόνια που μεσολάθησαν άπό την πρώτη του εξόμηση, άπό την εξόμηση της Κομμουνίας, το προλεταριάτο έδινε να το προβούν οι σοσιαλδημοκράτες πρίδα, οι σταλι-

νικοί πιο ύστερα, έπαθε ήττες και καταστροφές. Άλλ' έβειξε στο μεταξύ και το μέτρο της δυνάμεις του. Η Κομμούνια δεν έμεινε χωρίς άνατοκίριση. Το προλεταριάτο κατέλαβε την έξουσία στη Ρωσία στα 1918. Κι' αν οι σταλινικοί προσπάθουν να νοθεύσουν την Οχτωβριανή Έπανάσταση, κ' αν ξεχνάνε τη Παρισινή Κομμούνια, μια καινούργια Διεθνή, Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ, το δείχνει τον ταξικό του δρόμο.

Και οι προχωρημένοι εργάτες πάντα θα τιμάνε το Παρίσι των εργατών του 1871, το Παρίσι της Κομμουνίας σαν πρόδρομο της νέας κοινωνίας. Η μνήμη των μαρτύρων του θά ζεί σ' ά βωμό, στη μεγάλη καρδιά της εργατικής τάξης. Τους ξελοθρεύτες του ή ιστορία τους έχει παραδώσει στη δημοσία καταφρόνια κ' όλες οι παρακλήσεις των παπάδων τους δεν θα τους συνχωρήσουν.